

NATURA 2000 - STANDARDOWY FORMULARZ DANYCH

dla obszarów specjalnej ochrony (OSO),
proponowanych obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (pOZW),
obszarów mających znaczenie dla Wspólnoty (OZW) oraz
specjalnych obszarów ochrony (SOO)

OBSZAR PLH120019
NAZWA OBSZARU Ostoja Popradzka

ZAWARTOŚĆ

- [1. IDENTYFIKACJA OBSZARU](#)
- [2. POŁOŻENIE OBSZARU](#)
- [3. INFORMACJE PRZYRODNICZE](#)
- [4. OPIS OBSZARU](#)
- [5. STATUS OCHRONY OBSZARU](#)
- [6. POWIĄZANIA OBSZARU](#)
- [7. MAPA OBSZARU](#)

1. IDENTYFIKACJA OBSZARU

1.1. Typ B	1.2. Kod obszaru PLH120019	Powrót

1.3. Nazwa obszaru

Ostoja Popradzka

1.4. Data opracowania 2001-03	1.5. Data aktualizacji 2025-01

1.6. Instytucja lub osoba przygotowująca wniosek:

Nazwisko/Organizacja: Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska
Adres: Polska Al. Jerozolimskie 136 Warszawa 02-305
Adres e-mail: kancelaria@gdos.gov.pl

Data zaproponowania obszaru jako OZW:	2006-01
Data zatwierdzenia obszaru jako OZW(*):	2008-03
Data objęcia obszaru ochroną SOO:	2022-07
Krajowe odniesienie prawne dla formy ochrony SOO:	rozp. MKiŚ z dn. 20 maja 2022 r. w spr. soo Ostoja Popradzka (PLH120019)

Wyjaśnienia: zmiana nazwy - pierwotnie Beskid Sądecki - 2007 r.

2. POŁOŻENIE OBSZARU

2.1. Położenie centralnego punktu [wartości dziesiętne stopni]:

[Powrót](#)

Długość geograficzna
20.8357

Szerokość geograficzna
49.4172

2.2. Powierzchnia [ha]:
57930.98

2.3. Obszar morski [%]
0.0

2.5. Kod i nazwa regionu administracyjnego

Kod poziomu NUTS 2 Nazwa regionu

PL21	Małopolskie

2.6. Region biogeograficzny

Kontynentalny (0.57 %)

Alpejski (99.43 %)

3. INFORMACJE PRZYRODNICZE

3.1. Typy siedlisk przyrodniczych występujących na terenie obszaru i ocena znaczenia obszaru dla tych siedlisk:

[Powrót](#)

Typy siedlisk wymienione w załączniku I						Ocena obszaru			
Kod	PF	NP	Pokrycie [ha]	Jaskinie [liczba]	Jakość danych	A B C D	A B C		
						Reprezentatywność	Powierzchnia względna	Stan zachowania	Ocena ogólna
3150			0.58		M	D			
6230			200.0		M	C	A	C	C
6430			34.06		M	C	B	B	C
6510			1500.0		M	B	B	B	B
6520			3000.0		M	B	A	B	B
7230			18.0		M	C	B	C	C
8310			0.0	63	M	A	C	A	A
9110			6800.0		M	A	A	B	A
9130			17500.0		M	A	A	B	A
9170			400.0		M	A	A	B	B
9180			20.0		M	B	A	B	B
91E0			200.0		M	B	B	C	C
9410			900.0		M	B	B	C	C

- PF: dla typów siedlisk, do których mogą odnosić się zarówno formy priorytetowe, jak i niepriorytetowe (6210, 7130, 9430) należy wpisać „x” w kolumnie PF celem wskazania formy priorytetowej.

- NP: jeśli dany typ siedliska nie istnieje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Pokrycie: można wpisywać z dokładnością do wartości dziesiętnych.
- Jaskinie: w przypadku siedlisk typu 8310 i 8330 (jaskinie) należy podać liczbę jaskiń, jeśli nie są dostępne szacunkowe dane na temat powierzchni.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe).

3.2. Gatunki objęte art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i gatunki wymienione w załączniku II do dyrektywy 92/43/EEG oraz ocena znaczenia obszaru dla tych gatunków

Gatunki				Populacja na obszarze						Ocena obszaru								
Grupa	Kod	Nazwa naukowa	S	NP	Typ	Wielkość		Jednostka	Kategoria	Jakość danych	A B C D			A B C				
						Min	Maks		C R V P		Populacja	Stan zachowania	Izolacja	Ogólni				
F	1130	Aspius aspius			p				R	DD	D							
F	5264	Barbus carpathicus			p				C	DD	B	B	C	B				
A	1193	Bombina variegata			p				C	DD	B	B	C	B				
P	1386	Buxbaumia viridis			p	6	6	logs		M	B	B	C	B				
M	1352	Canis lupus			p	9	17	i		M	B	B	B	B				
I	4014	Carabus variolosus			p				R	DD	B	B	C	B				
M	1337	Castor fiber			p	50	90	i		P	D							
F	1163	Cottus gobio			p				R	DD	C	C	C	C				
I	6199	Euplagia quadripunctaria			p				V	DD	D							
F	1096	Lampetra planeri			p				V	DD	D							
M	1355	Lutra lutra			p	10	20	i	C	P	B	B	C	B				
I	1060	Lycaena dispar			p				V	DD	C	C	C	C				
M	1361	Lynx lynx			p	12	24	i		M	A	B	B	B				
M	1323	Myotis bechsteinii			c	2	6	i	R	M	A	B	C	B				
M	1321	Myotis emarginatus			r	70	160	i	C	G	B	B	C	B				
M	1324	Myotis myotis			w	2	12	i	R	M	C	B	C	B				
I	4024	Pseudogaurontina excellens			p				V	DD	B	B	A	B				
M	1303	Rhinolophus hipposideros			r	600	700	i	C	G	B	B	C	B				
M	1303	Rhinolophus hipposideros			w	20	45	i	C	M	C	B	C	B				
I	1087	Rosalia alpina			p				R	DD	C	C	A	B				
A	1166	Triturus cristatus			p				R	DD	C	C	C	C				
A	2001	Triturus montandoni			p				R	DD	B	B	C	B				
M	1354	Ursus arctos			c	1	3	i		M	B	B	B	B				
I	1014	Vertigo angustior			p	20000	30000	area	P	P	B	B	C	B				

- Grupa: A = płazy, B = ptaki, F = ryby, I = bezkręgowce, M = ssaki, P = rośliny, R = gady.
- S: jeśli dane o gatunku są szczególnie chronione i nie mogą być udostępnione publicznie, należy wpisać „tak”.

- NP: jeśli dany gatunek nie występuje już na danym terenie, należy wpisać „x” (opcjonalnie).
- Typ: p = osiadłe, r = wydające potomstwo, c = przelotne, w = zimujące (w przypadku roślin i gatunków niemigrujących należy użyć terminu „osiadłe”).
- Jednostka: i = osobniki pojedyncze, p = pary lub inne jednostki według standardowego wykazu jednostek i kodów zgodnego ze sprawozdawczością na podstawie art. 12 i 17 (zob. [portal referencyjny](#)).
- Kategorie liczebności (kategoria): C = powszechne, R = rzadkie, V = bardzo rzadkie, P = obecne - wypełnić, jeżeli brak jest danych (DD), lub jako uzupełnienie informacji o wielkości populacji.
- Jakość danych: G = „wysoka” (np. na podstawie badań); M = „przeciętna” (np. na podstawie częściowych danych i ekstrapolacji); P = „niska” (np. zgrubne dane szacunkowe); DD = brak danych (kategorię tę należy stosować wyłącznie, jeśli nie da się dokonać nawet zgrubnej oceny wielkości populacji - w takiej sytuacji można pozostawić puste pole dotyczące wielkości populacji, jednak pole „Kategorie liczebności” musi być wypełnione).

4. OPIS OBSZARU

4.1. Ogólna charakterystyka obszaru

[Powrót](#)

Klasa siedliska przyrodniczego	Pokrycie [%]
N06	0.14
N23	2.15
N09	0.4
N17	12.72
N19	44.59
N16	22.59
N10	3.41
N12	14.0
Ogółem pokrycia siedliska przyrodniczego	100

Dodatkowa charakterystyka obszaru:

Obszar Ostoja Popradzka położony jest w Beskidzie Sądeckim, obejmuje w całości pasma Radziejowej i Jaworzyny Krynickiej, Góry Czerchowskie, a także tereny łąkowe w okolicach Tylicza, Muszynki i Mochnaczk. Od południowego zachodu graniczy z Pieninami i Małymi Pieninami oraz słowackimi Beskidami, natomiast od wschodu z pasmem Beskidu Niskiego. Wg klasyfikacji geobotanicznej obszar leży w Okręgu Beskidzkim Gorczańsko-Sądeckim, jednostkach Pasma Radziejowej, Pasma Jaworzyny i Beskidu Niskiego Zachodniego. Obszar leży w obrębie centralnej i wschodniej części płaszczowiny magurskiej. Budują ją trzeciorzędowe utwory nazywane fliszem karpackim, czyli naprzemianległe warstwy piaskowców, zlepieńców i łupków ilastych z wkładkami margli, a także szarogłazów i innych skał osadowych. Najmłodsze utwory holocenijskie pochodzenia rzeczno- (piaski, żwiry, otoczaki) pokrywają dna dolin. Podstawowymi czynnikami decydującymi o zróżnicowaniu przestrzennym pokrywy glebowej Ostoi Popradzkiej oraz rodzaju ich użytkowania są skała macierzysta i rzeźba terenu. Głównymi jednostkami taksonomicznymi zajmującymi największą powierzchnię tego obszaru są gleby brunatne właściwe. Rzadziej występującymi glebami są gleby brunatne kwaśne. Gleby te użytkowane są głównie rolniczo jako użytki zielone lub grunty orne. Jeśli występują pod lasem tworzą siedlisko bogatej florystycznie buczyny karpackiej z wyraźną dominacją jodły w składzie gatunkowym drzewostanu. Rankery brunatne są pospolitymi glebami występującymi na grzbietach górskich zbudowanych z odpornych na wietrzenie piaskowców serii magurskiej. Pararędziny i gleby bielcowe występują sporadycznie. Gleby opadowo-glejowe i gruntowo-glejowe oraz gleby mułowo-torfowe występują na spłaszczeniach, w załomach stokowych i w otoczeniu źródeł. Gleby te zajmują niewielkie powierzchnie, na których występują młaki i wilgotne łąki. Teren Ostoi w większości pokryty jest lasami, które stanowią ponad 70% obszaru. Lasy zajmują przede

wszystkim przygrzbietowe partie Beskidu Sądeckiego oraz strome stoki i doliny potoków oraz inne tereny nieużytkowane rolniczo, tworząc zwarte kompleksy leśne. Łagodniejsze stoki i część partii przyszczytowych zajęta jest przez hale i polany wykorzystywane dawniej do wypasu owiec, rzadziej bydła. Obecnie w wyniku zaniku pasterstwa tereny te degradują się jako użytki rolne, zarastają, ubożeją, tworząc zapusty leśne. Tereny rolnicze w części łagodnych stoków tworzą na znacznej powierzchni mozaikę użytków rolniczych, zadrzewień i lasów. Doliny i niższe partie gór są użytkowane rolniczo oraz są zagospodarowane jako tereny rozproszonej i zwartej zabudowy, natomiast wąski pas w bezpośrednim sąsiedztwie cieków zajmują łągi, olszyny nadpotokowe, ziołorośla. Na grzbietach i stokach wzniesień występują liczne polany, stanowiące doskonałe punkty widokowe. Doliny oraz niższe partie zboczy zajęte są przez osadnictwo, z charakterystyczną, rozproszoną zabudową oraz uprawy rolne i łąki, porozielane pasmami lasu.

4.2. Jakość i znaczenie

Obszar Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019 jest największym specjalnym obszarem ochrony siedlisk w województwie małopolskim.

Przedmiotami ochrony w obszarze jest 12 typów siedlisk przyrodniczych oraz 19 gatunków wymienionych w Załącznikach I i II Dyrektywy Siedliskowej 92/43/EWG. Duże zwarte kompleksy leśne na terenie obszaru stanowią istotne siedlisko dużych drapieżników (wilk, ryś, niedźwiedź) oraz są miejscem występowania rzadkich owadów czy nietoperzy.

*6230 Bogate florystycznie górskie i niżowe murawy bliźniczkowe (Nardion - płaty bogate florystycznie) Górskie murawy bliźniczkowe w Ostoi Popradzkiej reprezentowane są przez podtyp: zachodniokarpackie murawy bliźniczkowe (6230-2). Są to zbiorowiska półnaturalne, kształtowane głównie przez użytkowanie pasterskie. Rozwijają się na ubogich siedliskach powstałych po wykarczowaniu lasu lub na miejscu zdegradowanych łąk kośnych. Różnej wielkości płaty spotykane są na górskich polanach. W piętrach leśnych stosunkowo łatwo ulegają zarastaniu; w wyższych położeniach są bardziej trwałe. Fizjonomicznie są to niskie, zwarte murawy o jednowarstwowej runi. Charakterystyczne jest zabarwienie: żółtozielone lub płowobrazowe, zmieniające się w zależności od pory roku. Głównym gatunkiem jest bliźniczka psia trawka (*Nardus stricta*). Wysoki udział mają również takie gatunki traw jak: izgrzyca przyziemna (*Danthonia decumbens*), śmiełek darniowy (*Deschampsia caespitosa*), kostrzewa czerwona (*Festuca rubra*). Spośród roślin dwuliściennych występują m.in.: jastrzębiec kosmaczek (*Hieracium pilosella*), pięciornik kurze ziele (*Potentilla erecta*), przetacznik leśny (*Veronica officinalis*), wrzos zwyczajny (*Calluna vulgaris*). Największą koncentracją płatów siedliska 6230 odznaczają się środkowe partie Ostoi, w okolicach Piwnicznej i Łomnicy. Łączna szacowana powierzchnia siedliska 6230 w obszarze wynosi ok. 200 ha, co stanowi 27,6% krajowych zasobów siedliska w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena powierzchni względnej: A. Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji zostały uzupełnione szacunkami.

Reprezentatywność: C – znacząca, ze względu na małą powierzchnię płatów, gatunki charakterystyczne występujące z niskim pokryciem, dominacja gatunków nie bliźniczkowych.

Stan zachowania siedliska: C – średni – stopień zachowania struktury: III (średnio zachowana – gatunki charakterystyczne i dominujące, jak również struktura przestrzenna ocenione na U2) oraz zachowanie funkcji III (średnie lub niekorzystne perspektywy).

Biorąc pod uwagę znaczącą reprezentatywność (C), średni stan zachowania siedliska (C) oraz ocenę powierzchni względnej na A, ocena ogólna została określona jako znacząca (C).

6430 Ziołorośla górskie (*Adenostylion alliariae*) i ziołorośla nadrzeczne (*Convolvuletalia sepium*) W obszarze Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019 występują dwa podtypy tego siedliska: 6430-2 górskie, nadpotokowe zarośla lepiężnikowe reprezentowane przez gatunki charakterystyczne: lepiężnik wyłysiały (*Petasites kablikianus*), lepiężnik biały (*Petasites albus*), pierwiosnek wyniosły (*Primula elatior*), świerżbęk orzęsiony (*Chaerophyllum hirsutum*), gwiazdnica gajowa (*Stellaria nemorum*), jaskier kosmaty (*Ranunculus lanuginosus*), perz psi (*Elymus caninus*), pępawa błotna (*Crepis paludosa*) oraz 6430 -3 niżowe, nadrzeczne zbiorowiska okrajkowe reprezentowane przez gatunki: kianianka pospolita (*Cuscuta eurpaea*), pokrzywa zwyczajna (*Urtica dioica*), przytulia czepna (*Galium aparine*), rdestówka zaroślowa (*Fallopia dumentorum*), bluszcz kurdybanek (*Glechoma hederacea*), kozłek lekarski (*Valeriana officinalis*), przytulia lepczyca (*Galium rivale*), wierzbownica kosmata (*Epilobium hirsutum*).

Jakość danych zaliczono do klasy M (dane o przeciętnej jakości – prace monitoringowe prowadzone w wybranych punktach obszaru Natura 2000).

Reprezentatywność siedliska przyrodniczego w obszarze oceniono na C (znacząca), ze względu na średnio

liczne występowanie gatunków charakterystycznych dla siedliska.

Powierzchnia zinwentaryzowanych w obszarze płatów reprezentujących siedlisko przyrodnicze 6430 wynosi 34,06 ha, co stanowi 3 % zasobów krajowych siedliska w alpejskim regionie biogeograficznym, stąd ocena kryterium względnej powierzchni: B.

Stan zachowania: Stopień zachowania struktury siedliska przyrodniczego określono na II – dobrze zachowana (ziolorośla mają charakter stabilny, mogą być zagrożone w skali lokalnej przez niewłaściwe użytkowanie szlaków turystycznych oraz lokalnie przy granicy lasu mogą podlegać sukcesji), stopień zachowania funkcji określono na II – dobre perspektywy, w związku z czym nadano ocenę stanu zachowania B (dobra).

Ocena ogólna: Biorąc pod uwagę znaczącą reprezentatywność (C), średni stan zachowania siedliska (B) oraz udział w zasobach krajowych siedliska (kryterium względnej powierzchni - ocena B), ocena ogólna znaczenia obszaru dla ochrony siedliska przyrodniczego w Polsce została określona jako znacząca (C).

6510 Niżowe i górskie świeże łąki użytkowane ekstensywnie (*Arrhenatherion elatioris*)

Niżowe łąki świeże ze związku *Arrhenatherion* spotykane są w niższych położeniach górskich, do ok. 600 m. n.p.m., w dnach dolin lub na zboczach. Powstały na miejscu wyciętych lasów i istnieją tylko dzięki stałej ingerencji człowieka (koszenie, wypas, nawożenie). Występują na terenie całej Ostoi, tworząc mozaikę z polami i lasami. Są to bardzo bujne, barwne łąki, odznaczające się wysokim bogactwem gatunkowym (ok. 60-70 gat./m²). Główny komponent stanowią trawy, m.in. rajgras wyniosły (*Arrhenatherum elatius*), kupkówka pospolita (*Dactylis glomerata*), wiechlina łąkowa (*Poa pratensis*). Gatunki dwuliścienne przeważają w niższej warstwie zbiorowiska; są to m.in.: jastrun właściwy (*Leucanthemum vulgare*), jaskier łąkowy (*Ranunculus acris*), dzwonek rozpięzchły (*Campanula patula*), przytulia właściwa (*Galim mollugo*) i komonica zwyczajna (*Lotus corniculatus*). W zbiorowisku rośnie również wiele gatunków chronionych, m.in. storczykowatych: kukułka szerokolistna (*Dactylorhiza majalis*), listera jajowata (*Listera ovata*), podkolan biały (*Platanthera bifolia*).

Łączna szacowana powierzchnia siedliska 6510 w obszarze wynosi ok. 1500 ha, co stanowi 5% krajowych zasobów siedliska w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena powierzchni względnej: B. Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji zostały uzupełnione szacunkami.

Reprezentatywność: B – dobra – siedlisko wykształcone typowo, na części płatów notuje się sukcesję drzew i krzewów, wskutek zarzucenia gospodarki lub nieregularnie przeprowadzanych zabiegów.

Stan zachowania siedliska: B – dobry – stopień zachowania struktury: II (dobrze zachowana – na większości płatów wskaźniki ocenione na FV) oraz zachowanie funkcji II (dobre perspektywy – na części stanowisk możliwość zaniechania koszenia).

Biorąc pod uwagę dobrą reprezentatywność (B), dobry stan zachowania siedliska (B) oraz ocenę powierzchni względnej na B, ocena ogólna została określona jako dobra (B).

6520 Górskie łąki konietlicowe i mietlicowe użytkowane ekstensywnie (*Polygono-Trisetion* i *Arrhenatherion*)

Górskie łąki mietlicowe i konietlicowe występują na ogół powyżej 600 m n.p.m. i stanowią dominujące siedlisko nieleśne w Ostoi Popradzkiej. Oprócz kryterium wysokościowego łąki górskie od niżowych odróżniają się niższą przeciętną wysokością runi, brakiem dominacji rajgrasu (*Arrhenatherum elatius*) i na ogół bogatszym składem gatunkowym traw (i gatunków dwuliściennych), większym stopniem pokrycia przywrotników (*Alchemilla* sp.). łąki wchodzące w skład siedliska 6520 w Ostoi Popradzkiej są fitocenoza wielopostaciowymi, zasiedlającymi zróżnicowane pod względem troficznym, wilgotnościowym podłoże, w różny sposób i z różną częstotliwością użytkowanymi i co za tym idzie, są także zmienne pod względem składu gatunkowego i dominantów w runi. Na najuboższych, suchych siedliskach występują płaty z dominującą mietlicą pospolitą (*Agrostis capillaris*), przechodzące w bliźniczyska (*Nardetalia*), z drugiej strony skali, na siedliskach wilgotnych i żyznych odnotowano płaty z udziałem higrofitów, przechodzące w zespół łąki ostrożeńowej (*Cirsietum rivularis*). Stanowiska świeże zajmuje wielogatunkowa fitocenoza z przywrotnikami (*Alchemilla* sp.), konietlicą (*Trisetum flavescens*), brodawnikiem zwyczajnym (*Leontodon hispidus*), koniczynami (*Trifolium repens*, *T. pratense*, *T. medium*), babką lancetowatą (*Plantago lanceolata*), szelężnikiem mniejszym (*Rhinanthus minor*). Dodatkowo dość częste są fragmenty roślinności kserofilnej, jak wspomniany powyżej zespół łąki pienińskiej *Anthyllidi-Trifolietum montani*, i ciepłolubne fragmenty łąk przy okrajkach.

Łączna szacowana powierzchnia siedliska 6520 w obszarze wynosi ok. 3000 ha, co stanowi 60% krajowych zasobów siedliska w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena powierzchni względnej: A. Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji zostały uzupełnione szacunkami.

Reprezentatywność: B – dobra, ze względu na niewielką ilość płatów siedliska z dużą liczbą gatunków

charakterystycznych.

Stan zachowania siedliska: B – dobry – stopień zachowania struktury: II (większość wskaźników struktury oceniona na U1) oraz zachowanie funkcji II (dobre perspektywy).

Biorąc pod uwagę dobrą reprezentatywność (B), dobry stan zachowania siedliska (B) oraz ocenę powierzchni względnej na A, ocena ogólna została określona jako dobra (B).

7230 Górskie i nizinne torfowiska zasadowe o charakterze młak, turzycowisk i mechowisk

W obszarze Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019 młaki występują punktowo, w rozproszeniu na terenie całej ostoi. Zajmują stale mokre miejsca na zboczach, w warunkach wysięku wód gruntowych, najczęściej bogatych w substancje mineralne. Siedlisko wykształca się najczęściej w kompleksie łąk świeżych. Wykazuje dwuwarstwową strukturę: niższą warstwę budującą mchy, wyższą zaś tworzą rośliny zielne, głównie: wełnianka szerokolistna (*Eriophorum latifolium*), skrzyp bagienny (*Equisetum fluviatile*), turzyca żółta (*Carex flava*), turzyca (*Davalla Carex davalliana*) oraz storczyki: kruszczyk błotny (*Epipactis palustris*), kukułki (*Dactylorhiza* sp.), rzadziej tłustosz pospolity (*Pinguicula vulgaris*). W młacie eutroficznej u podnóża Radziejowej jedyne stanowisko w kraju ma pierwiosnek omączony (*Primula farinosa*). Gatunkami charakterystycznymi dla siedliska w obszarze są: turzyca żółta, turzyca prosowata, wełnianka szerokolistna, kruszczyk błotny, kosatka kielichowa, turzyca *Davalla*, turzyca dwupienna, kozłek całolistny.

Względna powierzchnia: szacowana powierzchnia płatów reprezentujących siedlisko przyrodnicze 7230 wynosi ok. 18 ha, co stanowi ok 4,5 % zasobów krajowych siedliska w alpejskim regionie biogeograficznym, stąd ocena kryterium względnej powierzchni: B.

Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji zostały uzupełnione szacunkami.

Reprezentatywność: C (znacząca) - ocenę nadano biorąc pod uwagę średnio liczne występowanie gatunków charakterystycznych dla siedliska. Stan zachowania: stopień zachowania struktury siedliska przyrodniczego określono na III – średnio zachowana lub częściowo zdegradowana (głównie ze względu na pokrycie płatów siedliska krzewami i podrostem), stopień zachowania funkcji określono na II – dobre perspektywy, przy możliwości odtworzenia II (odtworzenie możliwe przy średnim nakładzie środków) w związku z czym nadano ocenę stanu zachowania C (średni lub zubożały stan zachowania).

Ocena ogólna: Biorąc pod uwagę znaczącą reprezentatywność (C), średni stan zachowania siedliska (C) oraz udział w zasobach krajowych siedliska (kryterium względnej powierzchni - ocena B), ocena ogólna znaczenia obszaru dla ochrony siedliska przyrodniczego w Polsce została określona jako znacząca (C).

8310 Jaskinie nieudostępnione do zwiedzania

W obszarze Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019 występują jaskinie niekrasowe o różnej genezie: osuwiskowej (jaskinie szczelinowe i powstałe w blokowiskach koluwium osuwiskowego), erozyjno-wietrzeniowe. Spośród wszystkich obiektów jaskiniowych, 63 zostały zaklasyfikowane jako siedlisko 8310 uwzględniając ich wielkości, warunki świetlne oraz mikroklimat. Liczne jaskinie w obszarze posiadają strefę mikroklimatu jaskiniowego i są zimowiskami nietoperzy: Jaskinia Niedźwiedzia, Jaskinia Siekiera, Jaskinia Roztoczańska, Jaworzniczy Dzwon, Bania w Radziejowej, Jaskinia Złotniańska, Feleczyńska Studnia, Jaskinia Zbójnicka oraz Jaskinia św. Szczepana. Występują przeważnie w grupach związanych z obszarami czynnymi osuwiskowo. W Paśmie Radziejowej jaskinie znajdują się w Skałce, północnych stokach Koniecznej, północno-wschodnim zboczu Radziejowej oraz Jaworzynie. W Paśmie Jaworzyny Krynickiej jaskinie zgrupowane są głównie w Makowicy, Zadnich Górach, Pisanej Hali, Wierchu nad Kamieniem, Kobylarce, Pustej Wielkiej, Zubrzyń Wierchu oraz masywie Jaworzyny Krynickiej.

Jakość danych wykorzystanych przy określeniu znaczenia obszaru dla ochrony siedliska przyrodniczego 8310 zaliczono do klasy M (dane o przeciętnej jakości – prace monitoringowe prowadzone w wybranych punktach obszaru Natura 2000).

Reprezentatywność siedliska przyrodniczego w obszarze oceniono na A (doskonała) - ocenę nadano biorąc pod uwagę wysoką wartość obiektów w skali polskich Karpat fliszowych.

Względna powierzchnia. Łączna długość 63 jaskiń zaliczonych do siedliska przyrodniczego 8310 wynosi 1615 m. Łączna długość jaskiń w alpejskim regionie biogeograficznym w Polsce wynosi ok. 160 km, co stanowi się ok. 1 % zasobów krajowych, stąd ocena kryterium względnej powierzchni: C.

Stan zachowania: Stopień zachowania struktury siedliska przyrodniczego określono na II – dobrze zachowana (waloryzacja obiektów jaskiniowych obejmowała m.in. wielkość, cechy genetyczne, obecność i stan zachowania form wtórnych, szatę naciekową, osad a także obecność i aktywność cieków), stopień zachowania funkcji określono na I – doskonałe perspektywy (niewielka dostępność jaskiń dla ruchu turystycznego; jaskinie na ogół oddalone są od szlaków turystycznych, stąd nie są niszczone, zaśmiecane, itp), w związku z czym nadano ocenę stanu zachowania A (doskonały).

Ocena ogólna: Biorąc pod uwagę doskonałą reprezentatywność (A), doskonały stan zachowania siedliska (A) oraz udział w zasobach krajowych siedliska (kryterium względnej powierzchni - ocena C), ocena ogólna znaczenia obszaru dla ochrony siedliska przyrodniczego w Polsce została określona jako doskonała (A).

9110 Kwaśne buczyny (Luzulo-Fagetum)

Kwaśne buczyny występują na terenie całej Ostoi Popradzkiej i stanowią drugie co do powierzchni siedlisko w obszarze. Reprezentowane są przez dwa podtypy: 9110-2 kwaśna buczyna górską (Luzulo luzuloidis-Fagetum) oraz 9110-3 dolnoregłowy las jodłowy (Galio rotundifolii-Abietetum), przy czym pierwszy z wymienionych jest znacznie częściej spotykany. Kwaśna buczyna górską zajmuje z reguły grzbiety, kulminacje wzniesień i strome stoki w niższych i środkowych położeniach górskich. Zwarte, jednopiętrowe drzewostany zdominowane są przez buka (*Fagus sylvatica*). W domieszce pojawia się jodła (*Abies alba*) oraz świerk (*Picea abies*). Warstwa drzew jest z reguły silnie zwarta. W typowych płatach brak warstwy podszytu, a runo jest bardzo ubogie. Często spotykanym gatunkiem jest borówka czarna (*Vaccinium myrtillus*), kosmatka gajowa (*Luzula luzuloides*), śmiełek pogięty (*Deschampsia flexuosa*), wiechlina gajowa (*Poa nemoralis*), trzcinnik leśny (*Calamagrostis arundinacea*). Drugi z podtypów siedliska, tj. dolnoregłowy las jodłowy (żyzna jedlina karpacka) zajmuje siedliska uboższe niż żyzne buczyny, ale żyźniejsze niż kwaśne buczyny. Struktura zbiorowiska wykazuje większe zróżnicowanie niż w przypadku kwaśnej buczyny. W dwupiętrowym drzewostanie dominuje jodła. W domieszce spotykane są głównie świerk i buk. Podobny skład wykazuje podszyt; dodatkowo obecne są tu m.in.: dziki bez koralowy (*Sambucus racemosa*), leszczyna pospolita (*Corylus avellana*), wiciokrzew czarny (*Lonicera nigra*). Charakterystycznym gatunkiem w runie jest przytulia okrągłolistna (*Galium rotundifolium*). Poza tym spotykane są paprocie oraz w/w gatunki runa kwaśnej buczyny górskiej.

Łączna szacowana powierzchnia siedliska 9110 w obszarze wynosi ok. 6800 ha, co stanowi 23,5% krajowych zasobów siedliska w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena powierzchni względnej: A. Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji zostały uzupełnione szacunkami.

Reprezentatywność siedliska przyrodniczego w obszarze oceniono na A (doskonała)- siedlisko typowo wykształcone.

Stan zachowania: Stopień zachowania struktury siedliska przyrodniczego określono na II – dobrze zachowana (właściwy skład drzewostanu, kombinacja florystyczna, struktura pionowa i przestrzenna, część płatów siedliska ma obniżoną ilość martwego drewna ze względu na prowadzoną gospodarkę leśną), stopień zachowania funkcji określono na II, w związku z czym nadano ocenę stanu zachowania B (dobry).

Ocena ogólna: Biorąc pod uwagę doskonałą reprezentatywność (A), dobry stan zachowania siedliska (B) oraz udział w zasobach krajowych siedliska (kryterium względnej powierzchni - ocena A), ocena ogólna znaczenia obszaru dla ochrony siedliska przyrodniczego w Polsce została określona jako doskonała (A).

9130 Żyźne buczyny (Dentario glandulosae-Fagenion, Galio odorati-Fagenion)

Siedlisko 9130 w Ostoi Popradzkiej występuje w postaci podtypu 9130-3 żyźna buczyna górską (Dentario glandulosae-Fagetum). Żyźne buczyny górskie stanowią najważniejsze zbiorowiska leśne na obszarach górskich w kraju, co znajduje odzwierciedlenie w udziale tego siedliska w Ostoi Popradzkiej, gdzie zajmuje największą powierzchnię spośród siedlisk przyrodniczych.

Występują w niższych i środkowych położeniach górskich, zajmując obszary zróżnicowane topograficznie: stoki i grzbiety, zbocza dolin i wąwozów. Siedliska te charakteryzują się jednocześnie dużym zróżnicowaniem pod względem troficznym i wilgotnościowym. W rezultacie runo wykazuje duże zróżnicowanie jakościowe i ilościowe. W drzewostanie zasadniczo panuje buk (*Fagus sylvatica*); lokalnie większy udział może osiągać jodła (*Abies alba*). W domieszce spotykany jest świerk (*Picea abies*) oraz klon jawor (*Acer pseudoplatus*). Naturalne odnowienia prowadzą do wykształcenia się warstwy krzewiastej z udziałem dzikiego bzu czarnego (*Sambucus nigra*) i koralowego (*Sambucus racemosa*), a także leszczyny (*Corylus avellana*) i wiciokrzewu czarnego (*Lonicera nigra*). Do reprezentatywnych gatunków runa należą: żywiec gruczołowaty (*Dentaria glandulosa*) i żywokost sercowaty (*Symphytum cordatum*). Często spotykane są również: przytulia wonna (*Galium odoratum*), gajowiec żółty (*Galeobdolon luteum*), szczyr trwały (*Mercurialis perennis*), a w wyższych położeniach paprocie – paprotnik kolczysty (*Polystichum aculeatum*), nercznica samcza (*Dryopteris filix-mas*), wietlica samicza (*Athyrium filix-femina*).

Łączna szacowana powierzchnia siedliska 9130 w obszarze wynosi ok. 17500 ha, co stanowi w przybliżeniu 15% krajowych zasobów siedliska w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena powierzchni względnej: A. Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji zostały uzupełnione szacunkami.

Reprezentatywność siedliska przyrodniczego w obszarze oceniono na A (doskonała)- siedlisko typowo wykształcone, z charakterystyczną kombinacją florystyczną.

Stan zachowania: Stopień zachowania struktury siedliska przyrodniczego określono na II – dobrze zachowana (właściwy skład drzewostanu, kombinacja florystyczna, struktura pionowa i przestrzenna, część płatów siedliska ma obniżoną ilość martwego drewna ze względu na prowadzoną gospodarkę leśną), stopień zachowania funkcji określono na II, w związku z czym nadano ocenę stanu zachowania B (dobry).
Ocena ogólna: Biorąc pod uwagę doskonałą reprezentatywność (A), dobry stan zachowania siedliska (B) oraz udział w zasobach krajowych siedliska (kryterium względnej powierzchni - ocena A), ocena ogólna znaczenia obszaru dla ochrony siedliska przyrodniczego w Polsce została określona jako doskonała (A).

9170 Grąd środkowoeuropejski i subkontynentalny (Galio-Carpinetum, Tilio-Carpinetum)

Na terenie Ostoi Popradzkiej siedlisko reprezentowane przez grąd subkontynentalny Tilio-Carpinetum (9170-2). Grądy tu jednak do rzadkości. Najlepiej zachowane płaty spotykane są w rezerwach przyrody: „Las Lipowy Obrożyska” oraz „Kłodne nad Dunajcem”. Głównymi składnikami drzewostanu są lipa drobnolistna (*Tilia cordata*) oraz grab (*Carpinus betulus*). Towarzyszą im głównie: buk (*Fagus sylvatica*), jodła (*Abies alba*), klon jawor (*Acer pseudoplatanus*). W runie najczęściej spotykane są m.in.: gwiazdnica gajowa (*Stellaria holostea*), turzycza orzęsiona (*Carex pilosa*), pszeniec gajowy (*Melampyrum nemorosum*). Charakterystyczny jest wczesnowiosenny aspekt runa z udziałem gatunków takich jak m.in.: zawilce – gajowy (*Anemone nemorosa*) i żółty (*A. ranunculoides*), przylaszczka pospolita (*Hepatica nobilis*), zdrojówka rutewkowata (*Isopyrum thalictroides*) oraz kokorycze – pełna (*Corydalis solida*) oraz pusta (*C. cava*). Łączna szacowana powierzchnia siedliska 9170 w obszarze wynosi ok. 400 ha, co stanowi 26,7% krajowych zasobów siedliska w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena powierzchni względnej: A. Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji zostały uzupełnione szacunkami.

Reprezentatywność siedliska przyrodniczego w obszarze oceniono na A (doskonała)- siedlisko typowo wykształcone, z charakterystyczną kombinacją florystyczną.

Stan zachowania: Stopień zachowania struktury siedliska przyrodniczego określono na II – dobrze zachowana (właściwy skład florystyczny, brak ekspansywnych apofitów i gatunków obcych w drzewostanie, ocena U1 ze względu na występowanie gatunków obcych w podszybie i runie oraz obniżoną ilość martwego drewna), stopień zachowania funkcji określono na II – dobre perspektywy, w związku z czym nadano ocenę stanu zachowania B (dobry).

Ocena ogólna: Biorąc pod uwagę doskonałą reprezentatywność (A), dobry stan zachowania siedliska (B) oraz udział w zasobach krajowych siedliska (kryterium względnej powierzchni - ocena A), ocena ogólna znaczenia obszaru dla ochrony siedliska przyrodniczego w Polsce została określona jako dobra (B).

*9180 Jaworzyny i lasy klonowo-lipowe na stokach i zboczach (Tilio plathyphyllis-Acerion pseudoplatani)

Siedlisko 9180 obejmuje wielogatunkowe, żyzne lasy z udziałem jawora rozwijające się na stromych stokach i zboczach skalnych (30-50°); preferuje wilgotne, zacienione ekspozycje. Istnienie tego typu zbiorowisk uwarunkowane jest okresowo występującymi zaburzeniami siedliska, wywoływanymi przez zsuwanie się pokryw gruzowych i schodzenie lawin. W Polsce jest to niezwykle rzadki typ siedliska. Na terenie Ostoi Popradzkiej siedlisko również ma marginalny charakter, występuje m.in. w Dolinie Roztoki Wielkiej oraz w rezerwacie Barnowiec. Reprezentowane jest przez podtyp *9180-2 jaworzyna z jęczmikiem zwyczajnym Phyllitido-Aceretum; występuje w postaci małopowierzchniowych, izolowanych płatów. Drzewostan na ogół jest słabo zwarty; budują go głównie: buk (*Fagus sylvatica*), jawor (*Acer pseudoplatanus*), jodła (*Abies alba*), wiąz górski (*Ulmus glabra*), lipa szerokolistna (*Tilia platyphyllos*), jesion wyniosły (*Fraxinus excelsior*). Charakterystycznym składnikiem runa jest paproć jęczmnik zwyczajny (*Phyllitis scolopendrum*). Poza tym występują gatunki takie jak m.in.: szczyr trwały (*Mercurialis perennis*), gajowiec żółty (*Galeobdolon luteum*), czerniec gronkowy (*Actaea spicata*).

Łączna szacowana powierzchnia siedliska 9170 w obszarze wynosi 20 ha, co stanowi 27% krajowych zasobów siedliska w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena powierzchni względnej: A. Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji zostały uzupełnione szacunkami.

Reprezentatywność siedliska przyrodniczego w obszarze oceniono na B (dobra), ze względu na dominację buka w drzewostanie.

Stan zachowania: Stopień zachowania struktury siedliska przyrodniczego określono na II – dobrze zachowana (wskaźniki struktury ocenione na FV, z wyjątkiem gatunków dominujących – U1), stopień zachowania funkcji określono na II – dobre perspektywy, w związku z czym nadano ocenę stanu zachowania B (dobry).

Ocena ogólna: Biorąc pod uwagę dobrą reprezentatywność (B), dobry stan zachowania siedliska (B) oraz udział w zasobach krajowych siedliska (kryterium względnej powierzchni - ocena A), ocena ogólna znaczenia obszaru dla ochrony siedliska przyrodniczego w Polsce została określona jako dobra (B).

*91E0 Łęgi wierzbowe, topolowe olszowe i jesionowe (*Salicetum albo-fragilis*, *Populetum albae*, *Alnenion glutinoso-incanae*, olsy źródliskowe)

Do zbiorowisk łągowych, charakterystycznych dla terenów górskich należą: 91E0-6 – nadrzeczna olszyna górską (*Alnetum incanae*) oraz 91E0-7 – bagienna olszyna górską (*Caltho laetae-Alnetum*). Nadrzeczna olszyna górską zajmuje terasy zalewowe rzek i potoków górskich (głównie Poprad, Muszynka, Roztoka Wielka). W typowej postaci jednowarstwowy drzewostan zdominowany jest przez olszę szarą (*Alnus incana*). W domieszce pojawia się: jesion wyniosły (*Fraxinus excelsior*), wierzba krucha (*Salix fragilis*), jawor (*Acer pseudoplatanus*). Runo zbiorowiska jest bujne, wielowarstwowe. Typowymi składnikami są wysokie byliny leśne i ziołoroślowe: lepiężnik wyłysiały (*Petasites kablikianus*), żywokost sercowaty (*Symphytum cordatum*), oset łopianowaty (*Carduus personata*), wilczomlec migdałolistny (*Euphorbia amygdaloides*), ciemiężca zielona (*Veratrum lobelianum*), bodziszek żałobny (*Geranium phaeum*). Bagienna olszyna górską występuje z kolei w miejscach stałego wypływu i sączenia się wody, w obszarach źródliskowych i na wypłaszczeniach dolin. Drzewostan jest zwykle luźny, prześwietlony. Obok olszy szarej w jego skład wchodzi głównie świerk (*Picea abies*) oraz jawor (*Acer pseudoplatanus*). Podszyt tworzą głównie odrośla olszy. W runie natomiast przeważają gatunki takie jak: świerżabek orzęsiony (*Chaerophyllum hirsutum*), tojeść gajowa (*Lysimachia nemorum*), kniec błotna (*Caltha palustris*), pępawa błotna (*Crepis paludosa*). Olszyny górskie na terenie Ostoi Popradzkiej należą do rzadkich siedlisk przyrodniczych. Wykształcone są fragmentarycznie, w postaci rozproszonych płatów. Skupiają się głównie w południowo-wschodniej części obszaru.

W Ostoi Popradzkiej zidentyfikowano również podgórski łąg jesionowy – *91E0-5 *Carici remotae-Fraxinetum*. Podgórski łąg jesionowy występuje w Beskidzie Sądeckim głównie w dolinach potoków górskich – wzdłuż cieków, na płaskich dnach dolin. Swym lokalnym zasięgiem sięga po ok. 700 m n. p. m. W łągu tym dominuje jesion wyniosły (*Fraxinus excelsior*). W domieszce pojawia się olsza szara (*Alnus incana*) i jawor (*Acer pseudoplatanus*). W warstwie krzewów występuje m. in. leszczyna (*Corylus avellana*), czy też chroniony wawrzynek wilcze łyko (*Daphne mezereum*). Gatunek charakterystyczny dla tego zbiorowiska to turzyca rzadkokłosa (*Carex remota*), której towarzyszy gatunek ogólnogórski: świerżabek orzęsiony (*Chaerophyllum hirsutum*) i gatunek reglaowy: tojeść gajowa (*Lysimachia nemorum*).

Łączna szacowana powierzchnia siedliska 91E0 w obszarze wynosi ok. 200 ha, co stanowi 4,7% krajowych zasobów siedliska w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena powierzchni względnej: B. Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji zostały uzupełnione szacunkami.

Reprezentatywność siedliska przyrodniczego w obszarze oceniono na B (dobra), ze względu na zróżnicowany stopień zachowania i ciągłości płatów siedliska w obszarze.

Stan zachowania: Stopień zachowania struktury siedliska przyrodniczego określono na III – średnio zachowana (dwa wskaźniki kardynalne oceniono na U2 - gatunki dominujące i gatunki inwazyjne), stopień zachowania funkcji określono na II – dobre perspektywy, przy możliwym przy średnim nakładzie środków odtworzeniu siedliska (II), w związku z czym nadano ocenę stanu zachowania C (średni).

Ocena ogólna: Biorąc pod uwagę dobrą reprezentatywność (B), średni stan zachowania siedliska (C) oraz udział w zasobach krajowych siedliska (kryterium względnej powierzchni - ocena B), ocena ogólna znaczenia obszaru dla ochrony siedliska przyrodniczego w Polsce została określona jako znacząca (C).

9410 Górskie bory świerkowe (*Piceion abietis* część - zbiorowiska górskie)

Bory z panującym świerkiem pospolitym (*Picea abies*) występują na znacznych powierzchniach w górnej części regla dolnego oraz w reglu górnym. W Ostoi Popradzkiej reprezentowane są przez dwa podtypy: 9410-1 – acydofilny bór górnoreglowy oraz 9410-3 – dolnoreglowy bór mieszany. Górnoreglowa świerczyna karpacka *Plagiothecio-Piceetum* (9410-1) występuje przygrzbietowo w Paśmie Radziejowej, w warunkach niekorzystnych dla ekosystemu leśnego. Panującym gatunkiem w warstwie drzew jest świerk (*Picea abies*). W domieszce występuje jarzab pospolity (*Sorbus aucuparia*). Wraz ze wzrostem wysokości zmniejsza się wysokość i zwarcie drzewostanu. W warstwie krzewów przeważa podrost świerka i jarzębiny. Głównymi składnikami runa są: wietlica alpejska (*Athyrium distentifolium*), borówka czarna (*Vaccinium myrtillus*), śmiatek pogięty (*Deschampsia flexuosa*), kosmatka leśna (*Luzula sylvatica*). Dość rzadko pojawia się podrzeń żebrowiec (*Blechnum spicant*). Dolnoreglowy bór mieszany jodłowo-świerkowy *Abieti-Piceetum* (9410-3) należy do najuboższych siedlisk regla dolnego. Głównymi gatunkami drzewostanu są świerk (*Picea abies*) i jodła (*Abies alba*). W domieszce występuje buk (*Fagus sylvatica*). Runo ma charakter borowy. Panuje w nim borówka czarna (*Vaccinium myrtillus*), śmiatek pogięty (*Deschampsia flexuosa*), podbiałek alpejski (*Homogyne alpina*). Dobrze rozwinięta jest warstwa mszysta budowana głównie przez złotowłos strojny (*Polytrichastrum formosum*) i widłoząb miotlasty (*Dicranum scoparium*).

Łączna szacowana powierzchnia siedliska 9410 w obszarze wynosi ok. 900 ha, co stanowi 11,3% krajowych

zasobów siedliska w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena powierzchni względnej: B. Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji zostały uzupełnione szacunkami.

Reprezentatywność siedliska przyrodniczego w obszarze oceniono na B (dobra), ze względu na występowanie odpowiedniej kombinacji florystycznej na nie wszystkich stanowiskach.

Stan zachowania: Stopień zachowania struktury siedliska przyrodniczego określono na III – średnio zachowana (nieodpowiednia kombinacja florystyczna, obniżona ilość martwego drewna), stopień zachowania funkcji określono na III – średnie perspektywy, w związku z czym nadano ocenę stanu zachowania C (średni).

Ocena ogólna: Biorąc pod uwagę dobrą reprezentatywność (B), średni stan zachowania siedliska (C) oraz udział w zasobach krajowych siedliska (kryterium względnej powierzchni - ocena B), ocena ogólna znaczenia obszaru dla ochrony siedliska przyrodniczego w Polsce została określona jako znacząca (C).

1386 Bezlist okrywowy *Buxbaumia viridis*

Bezlist okrywowy jest rozdzielnopłciowym mchem o niewielkich rozmiarach. W obszarze Ostoja Popradzka bezlist okrywowy jest monitorowany na 3 stanowiskach: Potok Pod Górąmi, Potok Łomiczanka, Rezerwat "Nad Kotelnicy Potokiem". Rośnie w starych drzewostanach, głównie w jedlinach i kwaśnych buczynach, na próchniejącym drewnie (głównie jodłowym) bez kory, na zbutwiałych pniach, i murszejących kłodach. Optymalnymi warunkami klimatycznymi dla tego gatunku są miejsca lekko wilgotne i ocienione, szczególnie najbliższe otoczenie cieków wodnych (potoków, strumieni).

Jakość danych: M – dane o przeciętnej jakości – prace monitoringowe prowadzone w wybranych punktach obszaru Natura 2000.

Populacja: Na monitorowanych w 2021 r. stanowiskach potwierdzono występowanie kilkunastu sporofitów na 6 kłodach. Najprawdopodobniej bezlist okrywowy jest jednak w obszarze gatunkiem częstszym, lecz trudno zauważalnym, stąd jego zasoby są niedoszacowane. Wielkość krajowej populacji gatunku w alpejskim regionie biogeograficznym szacowana jest na 28-35 kwadratów siatki 1 x 1 km - stanowiska znane z Ostoi Popradzkiej zlokalizowane są w obrębie 3 kwadratów tej siatki. Stąd uznano, że populacja w obszarze mieści się w przedziale $15 \geq p > 2\%$ populacji z regionu biogeograficznego, co skutkuje oceną kryterium populacji: B.

Stan zachowania: Stopień zachowania cech siedliska gatunku oceniono na II: elementy dobrze zachowane (rozległe tereny leśne ze znacznymi zasobami martwego drewna szczególnie w dolinach potoków, co sprzyja zwiększonej wilgotności). Ocena stanu zachowania siedliska gatunku B (dobry).

Izolacja: ocena C – populacja nieizolowana w obrębie rozległego obszaru występowania.

Ocena ogólna: Biorąc pod uwagę ocenę B populacji, ocenę B stanu zachowania siedliska i ocenę C izolacji stanowisk na tle zasięgu gatunku - ocena ogólna znaczenia obszaru Natura 2000 Ostoja Popradzka dla ochrony bezlistu okrywowego w alpejskim regionie biogeograficznym w Polsce została określona jako dobra (B).

4014 biegacz urozmaicony (*Carabus variolosus*)

Biegacz urozmaicony jest gatunkiem, który prowadzi wodno-ziemny tryb życia. Larwy przepoczwarczają się głównie w murszejącym drewnie – pniakach, kłodach, grubych gałęziach lub w wilgotnej glebie na brzegach cieków lub zbiorników wodnych. Często w tych miejscach również zimują. Siedlisko życia tego gatunku to głównie pięciometrowe strefy od brzegów cieków i zbiorników wodnych pokryte piaskiem lub mułem i niezbyt zwartą roślinnością, a także młaki i miejsca wysięku wód.

Jakość danych: DD- brak danych – gatunek stwierdzony na kilku często odległych od siebie stanowiskach, jednak brakuje informacji ilościowych, pozwalających na ocenę wielkości populacji czy określenie zasięgu jego występowania w obszarze Natura 2000 Ostoja Popradzka.

Populacja: ocena B – brak danych na temat wielkości populacji gatunku. Krajowa wielkość populacji biegacza urozmaiconego w alpejskim regionie biogeograficznym została wskazana na 80 komórek siatki kwadratów 1 km x 1 km. Stwierdzone stanowiska biegacza w Ostoi Popradzkiej obejmują 10 kwadratów siatki, co mieści się w przedziale 2-15% krajowej populacji.

Ocena stanu zachowania: ocena B – stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – dobry (tereny nadwodne w obrębie lasów na terenie obszaru Natura 2000 Ostoja Popradzka nie są mocno przekształcone i można założyć, że w obszarze znajduje się wiele odpowiednich siedlisk dla tego gatunku).

Izolacja: ocena C - gatunek ma zwarty zasięg na południu Polski. Owad występuje w paśmie Karpat i wykacza swoim zasięgiem poza granice kraju.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (B), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

1087 nadobnica alpejska (*Rosalia alpina*)

Nadobnica alpejska jest okazałym gatunkiem chrząszcza z rodziny kózkowatych dorastającym do 4 cm długości. Jest to gatunek saproksyliczny (związany z martwym drewnem). Występuje w lasach liściastych i mieszanych, przede wszystkim w starych buczynach. Rośliną żywicielską larw jest buk (*Fagus sylvatica*), ale odnotowano sporadyczne zasiedlenie martwego drewna innych gatunków drzew liściastych jak wiązy, jawory graby, lipy, jesiony, dęby czy orzechy. Dostępne dane przyrodnicze wskazują, że nadobnica alpejska na terenie Ostoi Popradzkiej obecna jest w dwóch odległych od siebie obszarach – w paśmie Gór Leluchowskich i w rezerwacie „Kłodne nad Dunajcem”.

Jakość danych: DD – brak danych ilościowych dot. wielkości populacji w obszarze.

Populacja: krajowa wielkość populacji nadobnicy alpejskiej w alpejskim regionie biogeograficznym została wskazana na 1876 komórek siatki kwadratów 1 km x 1 km. Stwierdzone stanowiska nadobnicy w Ostoi Popradzkiej obejmują mniej niż 2 % krajowej populacji w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena: C.

Ocena stanu zachowania: C – średni – stopień zachowania cech siedliska gatunku: III – elementy średnio zachowane (większość parametrów siedliska jest dobrze zachowana, natomiast kardynalny parametr - odległość od składu drewna – w większości punktów monitoringowych GIOŚ jest oceniony na U2), stopień trudności jego odtworzenia – II – możliwe przy średnim nakładzie środków.

Izolacja: A – populacja izolowana - dwie strefy występowania nadobnicy na terenie Ostoi Popradzkiej są od siebie znacznie oddalone i najprawdopodobniej izolowane, a najbliższe znane stanowiska są oddalone o kilkadziesiąt kilometrów i są zlokalizowane w Tatrzańskim PN i Babiogórskim Parku Narodowym.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (C), średni stan zachowania (C) i ocenę izolacji (A), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

4024 Sichrawa karpacka* (*Pseudogaurotina excellens*)

Sichrawa jest gatunkiem endemicznym, występującym jedynie na terenie Karpat, w Polsce w 4 lokalizacjach (Tatry, Beskid Sądecki, Babia Góra, Beskid Żywiecki). Jest to gatunek, którego występowanie jest zależne od obecności rośliny żywicielskiej – wiciokrzewu czarnego (*Lonicera nigra* L.). Wiciokrzew w tych miejscach porasta głównie brzegi potoków, skarpy i osuwiska skalne oraz miejsca zmienione antropogenicznie – składy drewna, pasy pod liniami energetycznymi. Larwy chrząszcza żerują jedynie w starszych okazach krzewu, którego pędy osiągnęły już grubość 3 cm.

Kategoria liczebności: V – bardzo rzadki.

Jakość danych: M – dane o przeciętnej jakości.

Populacja: W ekspertyzie z 2014 r., stwierdzono, że zinwentaryzowane stanowiska w Ostoi stanowią 3,8 % ogólnej powierzchni znanych stanowisk w Polsce – ocena : B. Brak danych ilościowych dotyczących wielkości populacji w obszarze.

Ocena stanu zachowania: B – dobry; stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy dobrze zachowane (w ekosystemach leśnych obszaru występują skupiskowo płaty wiciokrzewu czarnego w miejscach dla nich optymalnych – otoczenia wychodni skalnych, głazowiska, skraje potoków).

Izolacja: ocena A – populacja izolowana – najbliższe znane stanowiska są oddalone o kilkadziesiąt kilometrów i są zlokalizowane w Tatrzańskim PN i Babiogórskim Parku Narodowym.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (B), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (A), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

1060 czerwończyk nieparek (*Lycaena dispar*)

Czerwończyk nieparek to gatunek motyla związany z wilgotnymi łąkami, torfowiskami niskimi oraz różnymi środowiskami okrajowymi w dolinach rzek. Na terenie Ostoi Popradzkiej czerwończyk nieparek notowany jest bardzo nielicznie na rozproszonych stanowiskach.

Kategoria liczebności: V – bardzo rzadki.

Jakość danych: DD – brak danych inwentaryzacyjnych dla tego gatunku w obszarze.

Populacja: brak danych ilościowych na temat wielkości populacji tego gatunku w obszarze. Krajowa wielkość populacji czerwończyka nieparka w alpejskim regionie biogeograficznym została wskazana na 200 komórek siatki kwadratów 1 km x 1 km, 22 stanowiska. Stwierdzone stanowiska czerwończyka w Ostoi Popradzkiej podczas prac terenowych w 2012 r. obejmują mniej niż 2 % krajowej populacji w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena: C.

Ocena stanu zachowania: C – średni; stopień zachowania cech siedliska gatunku: III – elementy średnio zachowane (mała ilość dostępnych odpowiednich terenów lęgowych) przy trudnym lub niemożliwym stopniu trudności jego odtworzenia.

Izolacja: C – populacja nieizolowana.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (C), średni stan zachowania (C), ocenę izolacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: C.

1166 Traszka grzebieniasta (*Triturus cristatus*)

Traszka grzebieniasta jest typowym gatunkiem ziemnowodnych, który jest związany w okresie rozrodu z większymi i głębszymi zbiornikami niż te wykorzystywane przez inne gatunki traszek. Traszki grzebieniaste preferują zbiorniki wodne średniej wielkości lub duże, obficie zarośnięte roślinnością wodną, o dobrych warunkach troficznych przy braku ryb. Na lądzie wybitnie preferuje stanowiska wilgotne. Zamieszkuje liściaste lasy o bogatym podszyciu, tereny pokryte bujną roślinnością trawiastą lub zaroślami zatrzymującymi wodę deszczową. Występuje też na łąkach w pobliżu lasów, na śródleśnych polanach, w grądowych lasach liściastych. Na terenie Ostoja Popradzkiej traszka grzebieniasta występuje nielicznie – kategoria liczebności: R – rzadkie.

Jakość danych: DD – brak danych ilościowych.

Populacja: brak danych dotyczących wielkości populacji gatunku w obszarze. Krajowa wielkość traszki grzebieniastej w alpejskim regionie biogeograficznym wskazana jest na 40 komórek siatki kwadratów 1 km x 1km, przy czym zaznaczono, że gatunek ten jest częstszy w regionie, a jego populacja większa. Ocena populacji w obszarze: C.

Stan zachowania: B – dobry, stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy dobrze zachowane (tereny nadwodne w obrębie lasów na terenie obszaru Natura 2000 Ostoja Popradzka nie są mocno przekształcone, w obszarze znajdują się prawdopodobnie odpowiednie siedliska dla tego gatunku).

Izolacja: C – populacja nieizolowana.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (C), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: C.

1193 Kumak górski (*Bombina variegata*)

Gatunek charakteryzuje się bardzo szerokimi preferencjami siedliskowymi, zasiedla większość dostępnych oczek wodnych i stawów o łagodnych brzegach. W czasie godów, wiosną, kumak górski nierozzerwalnie związany jest z akwenami wodnymi, rozmnaża się głównie w małych, płytkich zbiornikach wody stojącej powstałych o mulistym dnie, powstałych w wyniku działalności człowieka tj.: kałużach, koleinach (np. dróg leśnych), w przydrożnych rowach melioracyjnych, żwirowiskach przyrzecznych, gliniankach i innych zagłębieniach terenu okresowo wypełnionych wodą opadową. Po sezonie godowym migruje do preferowanych przez siebie biotopów, takich jak: młaki, wilgotne sterty kamieni, mokradła, pastwiska, często oddalonych nawet kilkanaście kilometrów. Kumak górski odnotowany jest na terenie całego obszaru Ostoja Popradzka, kategoria liczebności: C – powszechne.

Jakość danych: DD – brak danych ilościowych.

Populacja: brak danych dotyczących wielkości populacji gatunku w obszarze. Krajowa wielkość kumaka górskiego w alpejskim regionie biogeograficznym wskazana jest na 103 komórki siatki kwadratów 1 km x 1km. Gatunek stwierdzany na wielu stanowiskach, brak jednak danych pozwalających na ocenę wielkości populacji i zasięg występowania gatunku w obszarze. Ocena populacji w obszarze: B.

Stan zachowania: B – dobry – stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy dobrze zachowane (tereny nadwodne w obrębie lasów na terenie obszaru Natura 2000 Ostoja Popradzka nie są mocno przekształcone, na większości stanowisk kumaka stwierdzonych podczas badań terenowych w 2012 r. siedlisko ocenione na U1).

Izolacja: C – populacja nieizolowana.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (B), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

2001 Traszka karpacka (*Triturus montandoni*)

Gatunek charakteryzuje się szerokimi preferencjami siedliskowymi, zasiedla większość dostępnych oczek wodnych i stawów o łagodnych brzegach. Optymalnymi siedliskami wodnymi wykorzystywanymi przez gatunek są zbiorniki wód stojących i stanowiska w ich sąsiedztwie, często są to przydrożne rowy melioracyjne, głębokie koleiny na drogach leśnych, glinianki, żwirowiska, stawy osuwiskowe. Optymalnymi siedliskami wodnymi wykorzystywanymi przez gatunek są zbiorniki wód stojących i stanowiska w ich sąsiedztwie, często są to przydrożne rowy melioracyjne, głębokie koleiny na drogach leśnych, glinianki, żwirowiska, stawy osuwiskowe. Traszka karpacka występuje dość powszechnie na terenie obszaru Ostoja Popradzka, kategoria liczebności: C – powszechne.

Jakość danych: DD – brak danych ilościowych.

Populacja: brak danych dotyczących wielkości populacji gatunku w obszarze. Krajowa wielkość traszki karpackiej w alpejskim regionie biogeograficznym wskazana jest na 79 komórek siatki kwadratów 1 km x 1 km. Gatunek stwierdzony na wielu stanowiskach, brak jednak danych pozwalających na ocenę wielkości populacji i zasięg występowania gatunku w obszarze. Ocena populacji w obszarze: B.

Stan zachowania: B – dobry – stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy dobrze zachowane (tereny nadwodne w obrębie lasów na terenie obszaru Natura 2000 Ostoja Popradzka nie są mocno przekształcone, na większości stanowisk traszki karpackiej stwierdzonych podczas badań terenowych w 2012 r. siedlisko ocenione na U1).

Izolacja: C – populacja nieizolowana.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (B), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

1355 wydra (*Lutra lutra*)

Na terenie Ostoi Popradzkiej wydra występuje powszechnie w większych, zasobnych w ryby ciekach wodnych, takich jak Dunajec, Poprad, w mniejszych rzekach, np. Muszynka, Szczawnik oraz potokach górskich, np. p. Roztoka Mała, Uhryński Potok, p. Życzanowski, p. Homerka w Złotnem. Mniejsze cieki wydra wykorzystuje do przemieszczania się; ślady bytowania obserwowane są na brzegach i kamieniach większości cieków wodnych na terenie Ostoi.

Jakość danych: P – dane dotyczące wielkości populacji pochodzą z szacowania.

Populacja: długość odcinków cieków, które uznano za potencjalne siedlisko wydry, wynosi ok. 121,5 km.

Wielkość populacji wydry w obszarze, zakładając zagęszczenie populacji wynoszące 0,1 os./km cieku, oszacowano na 10-20 os. Wielkość populacji krajowej w alpejskim regionie biogeograficznym wskazana jest na 4663 komórek siatki kwadratów 1 x 1 km. Liczba komórek siatki kwadratów, w których zlokalizowane są cieki uznane za potencjalne siedlisko wydry w obszarze wynosi 164, a więc 3,5 % krajowej populacji alpejskiej- ocena B

Ocena stanu zachowania: B – dobry – stopień zachowania cech siedliska gatunku: II – elementy dobrze zachowane (duża liczba potoków obfitych w ryby, dość duży stopień zalesienia oraz występowania w linii brzegowej drzew i krzewów, co powoduje sporą dostępność kryjówek). Izolacja: C- populacja nieizolowana.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji gatunku (B), dobrą ocenę stanu zachowania (B) oraz ocenę izolacji (C), ocena ogólna gatunku została określona jako znacząca (B).

1361 Ryś euroazjatycki (*Lynx lynx*)

Według inwentaryzacji dużych drapieżników przeprowadzonej na terenie Ostoi Popradzkiej w latach 2019-2020, obszar ten stanowi areał nawet ponad 20 osobników rysia (min. 12, max. 24 os.), jest też miejscem regularnego rozrodu rysia. Rysie preferują do rozrodu i wypoczynku wysoko położone, trudno dostępne miejsca. Takie obszary położone są w wyższych partiach masywu Jaworzyny, Radziejowej oraz Zimnego-Dubnego, szczególnie cenne dla schronienia rysia są położone tam wychodnie skalne.

Jakość danych: M- inwentaryzacja terenowa uzupełniona szacunkami.

Ocena populacji: A- liczebność populacji w obszarze stanowi ponad 15% krajowej populacji rysia w alpejskim regionie biogeograficznym (122 os.).

Ocena stanu zachowania: B – dobry – stopień zachowania cech siedliska: II – elementy dobrze zachowane (pomimo że większość parametrów stanu siedliska oceniono na FV, ze względu na ograniczone funkcjonowanie połączeń z sąsiednimi kompleksami leśnymi, stan siedliska oceniono na U1).

Ocena izolacji: B – populacja nieizolowana z ograniczonymi połączeniami migracyjnymi. Biorąc pod uwagę ocenę populacji (A), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (B), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

1354 Niedźwiedź brunatny (*Ursus arctos*)

Ostoja Popradzka leży w obszarze łącznikowym między dwoma rejonami stałego występowania i rozrodu niedźwiedzi: segmentem zachodnim – obejmującym W Polsce Tatry i Beskid Żywiecki, oraz segmentem wschodnim - obejmującym Bieszczady. W obszarze łącznikowym występowanie niedźwiedzi jest efemeryczne i prawie nie notuje się rozrodu. Ma on natomiast ogromne znaczenie dla utrzymania ciągłości genetycznej między segmentem wschodnim a zachodnim. Stąd obecność niedźwiedzi w Ostoi Popradzkiej jest najczęściej tymczasowa, a gawrowanie notuje się sporadycznie. Podczas inwentaryzacji dużych drapieżników w Ostoi Popradzkiej w 2019 i 2020 roku, odnotowano obecność jednego lub maksymalnie dwóch osobników jednocześnie, w masywie Jaworzyny, i była to najprawdopodobniej obecność tymczasowa. Nie potwierdzono rozrodu. Z materiału zarejestrowanego przez fotopułapki wynika, że są to najczęściej

młode osobniki, prawdopodobnie w trakcie dyspersji.

Jakość danych: M- inwentaryzacja terenowa uzupełniona szacunkami.

Ocena populacji: B – liczebność populacji w obszarze stanowi ok. 2% krajowej populacji niedźwiedzia w alpejskim regionie biogeograficznym (122 os.).

Ocena stanu zachowania: B – dobry – stopień zachowania cech siedliska: II – elementy dobrze zachowane (stan siedliska oceniono na U1- pomimo że większość parametrów stanu siedliska oceniono na FV, wskaźniki dotyczące zaludnienia i turystyki oceniono na U2).

Ocena izolacji: B – populacja nieizolowana z ograniczonymi połączeniami migracyjnymi. Biorąc pod uwagę ocenę populacji (B), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (B), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

1352 Wilk (*Canis lupus*)

Wilki są stale obecne na terenie siedlisk leśnych całej Ostoi Popradzkiej. Inwentaryzacja dużych drapieżników w 2019 i 2020 r., podczas której przeprowadzono również badania genetyczne, potwierdziła, że obszar Ostoi zamieszkały jest przez trzy terytorialne grupy rodzinne/pary i jest zróżnicowany pod względem zagęszczenia wilka. Potwierdzony został także rozród wilków na terenie Ostoi. Liczebność wilka została oszacowana na min. 9, max. 17 osobników.

Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji uzupełnione szacunkami.

Ocena populacji: B – liczebność populacji wilka w obszarze oszacowano na 9-17 os., mieści się w przedziale 2-15% krajowej populacji gatunku w alpejskim regionie biogeograficznym.

Ocena stanu zachowania: B – dobry – stopień zachowania cech siedliska: II – elementy dobrze zachowane (pomimo, że większość parametrów siedliska oceniono na FV, to obszar Jaworzyny i Radziejowej posiada nie w pełni funkcjonalne połączenia z sąsiednimi kompleksami leśnymi, a funkcjonalność tych połączeń jest ograniczona przez ruchliwe drogi i zabudowę, dlatego stan siedliska oceniono na U1).

Ocena izolacji: B – populacja nieizolowana z ograniczonymi połączeniami migracyjnymi. Biorąc pod uwagę ocenę populacji (B), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (B), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

1014 Poczwarówka zwężona (*Vertigo angustior*)

Na terenie Ostoi Popradzkiej znane są trzy stanowiska poczwarówki zwężonej: przy dawnym szlaku prowadzącym na Rusinowski Wierch, na południowy-wschód od Wierchomli Małej oraz w okolicach miejscowości Łabowiec. Łączna powierzchnia siedliska poczwarówki na tych stanowiskach wynosi ok. 2-3 ha.

Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji uzupełnione szacunkami.

Ocena populacji: B – krajowa wielkość populacji poczwarówki zwężonej w alpejskim regionie biogeograficznym została wskazana na 40 komórek siatki kwadratów 1 km x 1 km. Powierzchnia stwierdzonych siedlisk poczwarówki zlokalizowana jest w 4 kwadratach siatki, a więc populacja tego gatunku w obszarze stanowi 10 % krajowych zasobów gatunku w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena B.

Ocena stanu zachowania: B – dobry – stopień zachowania cech siedliska: II - elementy dobrze zachowane (dwa z trzech stanowisk dobrze zachowane – cechy siedliska ocenione na FV lub U1, zagrożeniem może być niewielka powierzchnia i/lub spadek wilgotności i eutrofizacja).

Ocena izolacji: C – populacja nieizolowana

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (B), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (A), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

1303 Podkowiec mały (*Rhinolophus hipposideros*)

Populacja rozrodzca

W obszarze Ostoja Popradzka zlokalizowanych jest 8 stanowisk kolonii letnich podkowca małego: kościół w Dubnem, kościół w Jastrzębiku, kościół w Szczawniku, kościół w Wojkowej, dawna szkoła w Wojkowej, kościół w Złockiem oraz najliczniejsze populacje: w kościele w Leluchowie oraz w kościele w Wierchomli Wielkiej. Na terenie ww. obiektów, w ramach różnych projektów, zostały wykonane liczne działania mające na celu poprawę warunków bytowania nietoperzy.

Populacja: na podstawie regularnych monitoringu tych stanowisk łączna liczebność populacji rozrodzkiej podkowca małego w obszarze wynosi 600-700 os., co stanowi ok. 10 % krajowej populacji podkowca w alpejskim regionie biogeograficznym (ocena: B)

Jakość danych: G – dane pochodzące z inwentaryzacji.

Ocena stanu zachowania: B – dobry – stopień zachowania cech siedliska: II – elementy dobrze zachowane (podczas monitoringu GIOŚ w 2021 r., stan siedliska na stanowiskach został oceniony na FV lub U1, jedynie w kościele w Złockiem- na U2).

Ocena izolacji: C – populacja nieizolowana.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (B), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

Populacja zimująca

W obszarze stwierdzono cztery stanowiska zimowe podkowca małego: Jaskinia Roztoczańska, Jaskinia Żłotniańska, Jaskinia Niedźwiedzia, Jaskinia Wietrzna Dziura.

Populacja: szacowana liczebność populacji zimującej podkowca małego w obszarze (20-45 os.) stanowi mniej niż 2 % krajowej populacji podkowca w alpejskim regionie biogeograficznym (ocena: C)

Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji uzupełnione szacunkami.

Stan zachowania: B - dobry – elementy siedliska dobrze zachowane (podczas monitoringu w 2021 r. Jaskini Roztoczańskiej, stan siedliska został oceniony na FV, jednak zarówno ta jaskinia, jak i Jaskinia Niedźwiedzia są jaskiniami osuwiskowymi, co grozi zawaleniem i uniemożliwieniem dostępu).

Izolacja: C – populacja nieizolowana

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (C), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

1321 Nocek orzęsiony (*Myotis emarginatus*) – populacja rozrodcza

W Ostoi Popradzkiej zlokalizowane są dwa stanowiska kolonii letnich nocka orzęsionego: kościół w Leluchowie i kościół w Wierchomli Wielkiej.

Populacja: wielkość populacji rozrodczej nocka orzęsionego w obszarze wynosi 70-160 os. i znajduje się w przedziale 2%-15% krajowej populacji tego gatunku w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena: B

Jakość danych: G – dane pochodzące z inwentaryzacji.

Stan zachowania: B – dobry – elementy siedliska dobrze zachowane (podczas monitoringu GIOŚ w stan siedliska na stanowiskach oceniony na U1).

Ocena izolacji: C – populacja nieizolowana.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (B), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

1324 Nocek duży (*Myotis myotis*) – populacja zimująca

W obszarze Natura 2000 Ostoja Popradzka stwierdzono dwa stanowiska zimowe nocka dużego: Jaskinia Roztoczańska i Jaskinia Niedźwiedzia.

Populacja: C – nieznacząca – wielkość populacji zimującej w obszarze wynosi 2-12 os., co stanowi mniej niż 2% krajowych populacji gatunku w alpejskim regionie biogeograficznej.

Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji uzupełnione szacunkami.

Stan zachowania: B – dobry – elementy siedliska dobrze zachowane (podczas monitoringu GIOŚ w stan siedliska w Jaskini Roztoczańskiej oceniony na FV).

Ocena izolacji: C – populacja nieizolowana.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (C), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę izolacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

1323 Nocek Bechsteina (*Myotis bechsteinii*) – populacja przemieszczająca się

Gatunek notowany w okresie rojenia podczas odłowów przy jaskiniach: Roztoczańskiej i Niedźwiedziej.

Populacja: Oszacowana wielkość populacji przemieszczającej się nocka Bechsteina w obszarze wynosi 2-6 os., co stanowi ponad 15% krajowej populacji gatunku w alpejskim regionie biogeograficznym – ocena: A.

Jakość danych: M – dane pochodzące z inwentaryzacji uzupełnione szacunkami.

Stan zachowania: B – dobry – elementy siedliska dobrze zachowane (tereny w pobliżu jaskiń, przy których odławiany był gatunek, stanowią tereny zalesione, zapewniające odpowiednie żerowisko i ciągi komunikacyjne).

Izolacja: C – populacja nieizolowana.

Biorąc pod uwagę ocenę populacji (A), dobry stan zachowania (B) i ocenę izolacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

5264 Brzanka (*Barbus carpathicus*)

Brzanka zasiedla środkowe i górne odcinki pogórskich rzek i wpadające do nich potoki. Preferuje podłoże kamieniste i żwirowate. W Ostoi Popradzkiej, gatunek ten notowany w rzece Poprad i Dunajec oraz w potokach: Muszynka, Homerka, Jastrzębik. Jaworzynka, Łomniczanka, Mochnaczka, Szczawniczek.

Jakość danych: DD – brak danych ilościowych pozwalających na oszacowanie wielkości populacji.
Populacja: B – wielkość populacji krajowej w alpejskim biogeograficznym wskazana została jako 1103 komórek siatki kwadratów 1 km x 1 km. Dostępne informacje nt. występowania brzanki w obszarze wskazują, że populacja ta mieści się w przedziale 2-15% populacji krajowej.
Stan zachowania: B – dobry – stan zachowania cech siedliska: II – dobry (stan siedliska w 2012 r. na dwóch siedliskach oceniony na U1 i U2).
Izolacja: C – populacja nieizolowana.
Biorąc pod uwagę ocenę populacji (B), dobry stan zachowania (B) oraz ocenę populacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: B.

1163 Głowacz białopłetwy (*Cottus gobio*)

Gatunek zasiedla głównie środkowe biegi podgórskich rzek. Zawsze poniżej strefy występowania głowacza przęgopłetwego. Spotykany bywa również w nizinnych i morenowych strumieniach charakteryzujących się większym spadkiem, dobrze natlenioną wodą. Najczęściej przebywa na żwirowato-kamienistym, rzadziej na piaszczystym dnie. Preferuje zacienione odcinki potoków, o wolnym prądzie wody i dnie kamienisto-żwirowym o głębokości 10-50 cm. Głowacz białopłetwy spotykany był sporadycznie w polskiej części rzeki Poprad, zasięg jego występowania wskazywany był również w mniejszych rzekach na terenie Ostoi.

Jakość danych: DD – brak aktualnych danych dotyczących występowania gatunku w obszarze.
Populacja: C – nieznacząca – brak danych ilościowych na temat wielkości populacji gatunku w obszarze, ze względu na sporadyczne występowanie w obszarze, uznano, że stanowi mniej niż 2 % krajowych zasobów gatunku w alpejskim regionie biogeograficznym.
Stan zachowania: C – średni – elementy siedliska średnio zachowane (cieki w Ostoi Popradzkiej nie stanowią optymalnych siedlisk dla gatunku, siedlisko w 2012 r. ocenione na U2)
Izolacja: C – populacja nieizolowana.
Biorąc pod uwagę ocenę populacji (C), średni stan zachowania (C) oraz ocenę populacji (C), nadano gatunkowi ocenę ogólną: C.

Siedliska i gatunki z oceną D

3150 Starorzecza i naturalne eutroficzne zbiorniki wodne ze zbiorowiskami z *Nympheion*, *Potamion*
Na terenie Ostoi Popradzkiej znajduje się unikatowe stanowisko, pięknie wykształcone starorzecze leżące pomiędzy Piwniczną a Wierchomlą Wielką. Jest ono objęte ochroną jako pomnik przyrody.
Stanowisko stanowi znikomy udział w krajowych zasobach siedliska i jest nieznacząca dla ochrony siedliska w skali kraju (ocena: D).

1337 Bóbr europejski (*Castor fiber*)

Populacja bobra w Ostoi Popradzkiej nie została dokładnie przebadana. Stanowiska tego gatunku były stwierdzane na ciekach: Muszynka, Poprad, Dunajec, Wojkowski Potok.
Jakość danych: P – dane pochodzące z szacowania – łączna długość odcinków ww. cieków stanowiących potencjalne siedlisko bobra w obszarze wynosi ok. 57 km. Zakładając zagęszczenie 1-1,7 os./1 km cieku i biorąc pod uwagę, że prawdopodobnie bobry nie zasiedlają całej długości tych odcinków, wielkość populacji gatunku w obszarze szacuje się na 50-90 osobników i uznaje się, że populacja bobra w Ostoi Popradzkiej nie jest znacząca z punktu widzenia ochrony populacji krajowej (ocena: D).

6199 Krasopani hera (*Euplagia quadripunctaria*)

Podczas monitoringu w latach 2006-2007 oraz prac terenowych w 2012 r. nie zaobserwowano osobników krasopani hera na wytypowanych stanowiskach w obszarze, na których jakość siedliska zapewnia odpowiednie warunki do występowania tego gatunku. Jeden osobnik obserwowany był podczas przelotu nad potokiem Jaworzynka. Gatunek wymaga dalszych badań w obszarze. Populację krasopani hera w Ostoi Popradzkiej uznano za nieznaczącą z punktu widzenia ochrony populacji krajowej (ocena: D).

1130 boleń (*Aspius aspius*)

Boleń jest jedynym krajowym przedstawicielem drapieżnych ryb karpiowatych. Typowym biotopem bolenia są nizinne wody płynące. Występuje w niektórych dużych i małych jeziorach połączonych z rzekami i zbiornikach zaporowych. W dorzeczu Popradu występuje sporadycznie. Populacja bolenia nie jest znacząca z punktu widzenia ochrony populacji krajowej (ocena: D).

1096 minóg strumieniowy (*Lampetra planeri*)

Gatunek zasiedla górne biegi wyżynnych i podgórszych potoków (do wysokości 250-300 m npm), choć spotykany jest w nizinnych strumieniach z silnym prądem i żwirowato-piaszczystym dnem. W dorzeczu Popradu, został zidentyfikowany w 1992 r. w Mochnacze Wyżnej. Gatunek wymaga dalszych badań w obszarze. Populację minoga strumieniowego w Ostoi Popradzkiej uznano za nieznaczącą z punktu widzenia ochrony populacji krajowej (ocena: D).

*Siedlisko 6210 oczekuje na akceptację Komisji Europejskiej co do jego wykreslenia z katalogu przedmiotów ochrony obszaru.

4.3. Zagrożenia, presje i działania mające wpływ na obszar

Najważniejsze oddziaływania i działalność mające duży wpływ na obszar

Oddziaływania negatywne			
Poziom	Zagrożenia i presje [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
H	A03.03		i
M	A04.03		i
M	B02.02		i
M	B02.04		i
M	C01.01		b
M	D01.02		b
H	E01.03		i
M	E06.02		i
M	F03.02.03		b
M	F05.06		b
M	G01.03		b
M	G01.04		b
H	G02.02		b
L	G05.04		b
M	G05.11		b
M	H06.02		i
M	I01		b
M	I02		i
M	J02		b
M	J02.03.02		b
H	K02.01		i
M	K04.01		i
M	E01.04		b
L	G01		b
H	G01.08		b
Oddziaływania pozytywne			
Poziom	Działania, zarządzanie [kod]	Zanieczyszczenie (opcjonalnie) [kod]	Wewnętrzne / zewnętrzne [i o b]
H	A03		i

H	A04		i
M	B02.05		i
M	E06.02		b

Poziom: H = wysoki, M = średni, L = niski.

Zanieczyszczenie: N = stosowanie azotu, P = stosowanie fosforu/fosforanów, A = stosowanie kwasów/zakwaszanie, T = toksyczne chemikalia nieorganiczne,

O = toksyczne chemikalia organiczne, X = zanieczyszczenia mieszane.

i = wewnętrzne, o = zewnętrzne, b = jednoczesne.

4.4. Własność (opcjonalnie)

Typ		[%]
Publiczna	Krajowa/federalna	0
	Kraj	0
	związkowy/województwo	0
	Lokalna/gminna	0
	Inna publiczna	0
Własność łączna lub współwłasność		0
Prywatna		0
Nieznana		100
Suma		100

4.5. Dokumentacja (opcjonalnie)

1.Szafraniec S. 2014, ProGea Consulting, Inwentaryzacja przyrodnicza siczawy karpackiej Pseudogaurotina excellens w obszarach Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019 i Beskid Żywiecki PLH240006 2.PTTP pro Natura 2014-2018, Sprawozdania z monitoringu letniego nietoperzy.3.GIOŚ 2015, Raport dla gatunku na stanowisku 1303 Podkowiec mały - Zimowisko - Jaskinia Roztoczańska4.Janik-Ramza K. i in. 2015, Dokumentacja do projektu planu ochrony Popradzkiego Parku Krajobrazowego. TOM II. Inwentaryzacja i waloryzacja elementów przyrodniczych. "KRAMEKO" sp. z o.o., Zespół Parków Krajobrazowych Województwa Małopolskiego 5.Przemyski A. i in. 2015, Dokumentacja Planu Zadań Ochronnych obszaru Natura 2000 PLH120019 Ostoja Popradzka w województwie małopolskim. RDOŚ w Krakowie6.Bednarczyk P. 2016, Nadleśnictwo Stary Sącz. Plan Urządzenia Lasu na okres gospodarczy od 1 stycznia 2016r. do 31 grudnia 2025r. Biuro Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej Oddział w Krakowie. Regionalna Dyrekcja Lasów Państwowych w Krakowie7.Grodzicki J. 2016, Jaskinie Polskich Karpat Fliszowych – uzupełnienia III. Jaskinie Pogórza Wiśnickiego, Pogórza Rożnowskiego, Pogórza Ciężkowickiego, Beskidu Wyspowego, Gorców, Beskidu Sądeckiego, Pogórza Strzyżowskiego. PiG, Warszawa: 246 pp.8.Piksa K., Jaros R. 2016, Wyniki monitoringu nocka dużego Myotis myotis w latach 2015-2016. PMŚ GIOŚ9.Piksa K., Szkudlarek R. 2016, Sprawozdanie z monitoringu podkowca małego Rhinolophus hipposideros w Polsce – dwa regiony. PMŚ GIOŚ10.Piksa K., Szkudlarek R. 2016, Wyniki monitoringu nocka orzęsionego Myotis emarginatus w latach 2015-2016. PMŚ GIOŚ11.Zatorski M., Franczak P., Buczek K. 2016, Waloryzacja oraz geoochrona jaskiń Beskidu Sądeckiego i Gorców. Sekcja Speleologiczna Polskiego Towarzystwa Przyrodników im. Kopernika. Kielce – Chęciny 20–23.10.2016: 163-164 12.Ślęzak J., Gubała W. J. 2017, Roczna aktywność nietoperzy przy Jaskini Niedźwiedziej. Materiały XXVI Ogólnopolskiej Konferencji Chiropterologicznej, 17-19 listopada 2017, Wieżyca13.GIOŚ 2018, Raport dla gatunku na stanowisku 4024 Siczawa karpacka – Skałka14.Krawiec A. (red.) 2018, Plan Urządzenia Lasu dla Nadleśnictwa Krościenko na lata 2018-2027. "KRAMEKO" sp. z o.o., Regionalna Dyrekcja Lasów Państwowych w Krakowie15.Przemyski A. (red.) 2018, Inwentaryzacja i waloryzacja przyrodnicza Popradzkiego Parku Krajobrazowego na terenie gmin Krynica-Zdrój, Łabowa, Muszyna, Piwniczna-Zdrój, Ryto i Stary Sącz w ramach projektu pn. „Sposoby poszukiwania synergii pomiędzy dziedzictwem przyrodniczym Popradzkiego Parku Krajobrazowego a rozwojem społeczno-gospodarczym obszaru oraz edukacja ekologiczna”. Związek Gmin Krynicko Popradzkich16.Nalepa S., Sławik P. 2019, Nadleśnictwo Piwniczna. Plan Urządzenia Lasu na okres gospodarczy od 1 stycznia 2019 r. do 31 grudnia 2028 r. Biuro Urządzania Lasu i Geodezji Leśnej Oddział w Krakowie. Regionalna Dyrekcja Lasów Państwowych w Krakowie17.Piksa K. 2019, Sprawozdanie z

monitoringu nietoperzy i ich siedlisk na potrzeby oceny skuteczności działań ochronnych. RDOŚ w Krakowie.18.Warstwy wektorowe zbiorowisk roślinnych dla Nadleśnictw Krościenko, Nawojowa, Piwniczna i Stary Sącz. Pismo RDLP w Krakowie ZU.6003.1.201919.Bojarska K. i in. 2020, Wykonanie ekspertyzy na potrzeby inwentaryzacji dodatkowych na obszarze Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019. Inwentaryzacja dużych ssaków na terenie Ostoi Popradzkiej. RDOŚ w Krakowie20.Krawiec A. (red.) 2020, Plan Urządzenia Lasu dla Nadleśnictwa Nawojowa na lata 2020-2029. "KRAMEKO" sp. z o.o., Regionalna Dyrekcja Lasów Państwowych w Krakowie21.GIOŚ 2021, Raport dla gatunku 1087 Nadobnica alpejska na stanowiskach: Beskid Sądecki: 14, 15, 37, 39, 41, 70, 72, 73, 75, 8222.GIOŚ 2021, Raport dla gatunku na stanowisku 1303 Podkowiec mały - Zimowisko - Jaskinia Roztoczańska23.GIOŚ 2021, Raport dla gatunku 1303 Podkowiec mały - Kolonia letnia na stanowiskach: Wojkowa, Wojkowa – szkoła, Szczawnik, Leluchów, Wierchomla Wielka, Jastrzębik, Dubne24.GIOŚ 2021, Raport dla gatunku 1321 Nocek orzęsiony- Kolonia letnia na stanowiskach: Leluchów, Wierchomla Wielka25.GIOŚ 2021, Raport dla gatunku 1386 bezlist okrywowy na stanowiskach: Rezerwat "Nad Kotelnicznym Potokiem", Potok Pod Górąmi, Potok Łominiczanka26.Krynicki R. i in. 2022, Ekspertyza na potrzeby inwentaryzacji dodatkowej na obszarze Natura 2000 Ostoja Popradzka PLH120019 (ekspertyza fitosocjologiczna). "KRAMEKO" sp. z o.o. RDOŚ w Krakowie27.Paszkievicz R. 2022, Karty obserwacji. Ocena skuteczności działań ochronnych dla nietoperzy. RDOŚ w Krakowie28.GIOŚ 2023, Raport dla gatunku 1087 Nadobnica alpejska na stanowiskach: Beskid Sądecki: 14, 15, 37, 39, 41, 70, 72, 73, 75, 8229.GIOŚ 2023, Raport dla gatunku na stanowisku 4024 Sichrawa karpacka – Skałka30.PZW Okręg Nowy Sącz 2024, Dane z połowów gatunków chronionych obszarze Natura 2000

5. STATUS OCHRONY OBSZARU (OPCJONALNIE)

5.1. Istniejące formy ochrony na poziomie krajowym i regionalnym:

[Powrót](#)

Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]	Kod	Pokrycie [%]
PL03	87.98	PL04	12.02	PL02	1.05

5.2. Powiązanie opisanego obszaru z innymi formami ochrony:

na poziomie krajowym lub regionalnym:

Kod rodzaju	Nazwa terenu	Rodzaj	Pokrycie [%]
PL02	Żebracze	+	0.08
PL02	Pusta Wielka	+	0.01
PL02	Barnowiec	+	0.08
PL02	Baniska	+	0.25
PL02	Wierchomla	+	0.04
PL02	Okopy Konfederackie	+	0.0
PL02	Hajnik	+	0.03
PL02	Nad Kotelnicznym Potokiem	+	0.04
PL02	Lembarczek	+	0.08
PL02	Kłodne nad Dunajcem	*	0.15
PL02	Uhryń	+	0.03
PL02	Las Lipowy Obrożyska	*	0.17
PL03	Popradzki Park Krajobrazowy	*	87.98

PL02	Łabowiec	+	0.09
PL04	Południowomałopolski Obszar Chronionego Krajobrazu	*	12.02

6. ZARZĄDZANIE OBSZAREM

6.1. Organ lub organy odpowiedzialne za zarządzanie obszarem:

[Powrót](#)

Organizacja:	Regionalna Dyrekcja Ochrony Środowiska w Krakowie
Adres:	Polska Mogilska 25 31-542 Kraków
Adres e-mail:	sekretariat@krakow.rdos.gov.pl

6.2. Plan(-y) zarządzania:

Aktualny plan zarządzania istnieje:

☒	Tak	Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 30 czerwca 2017 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Wierchomla” Link: http://edziennik.malopolska.uw.gov.pl/WDU_K/2017/4350/akt.pdf Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 29 czerwca 2017 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Lembarczek” Link: http://edziennik.malopolska.uw.gov.pl/WDU_K/2017/4342/akt.pdf Nazwa: Zarządzenie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 29 czerwca 2017 r. w sprawie ustanowienia planu ochrony dla rezerwatu przyrody „Las Lipowy Obrożyska” Link: http://edziennik.malopolska.uw.gov.pl/WDU_K/2017/4341/akt.pdf
☐	Nie, ale jest w przygotowaniu	
☐	Nie	

7. MAPA OBSZARU

[Powrót](#)

Nr ID INSPIRE:

PL.ZIPOP.1393.N2K.PLH120019

Mapa załączona jako plik PDF w formacie elektronicznym (opcjonalnie)

Tak Nie

Odniesienie lub odniesienia do oryginalnej mapy wykorzystanej przy digitalizacji granic elektronicznych (opcjonalnie)

